

Känslomässigt och förvirrande, men ändå nyttigt och bra.

Hej alla i Pingstkyrkan Tyresö, nu kommer mitt första brev och rapport från den här tiden i Sarajevo. Vill börja med att tacka så otroligt mycket för att ni vill vara med och understödja mig under denna tid. De är väldigt fascinerade här nere i församlingen att ni som församlingar vill vara med och stötta mig i att finnas till för församlingen här.

Att lämna det trygga och gå vidare till något mer osäkert, men inte helt nytt var något jag ville göra och det kändes bra även om det inte alltid var så lätt som jag trodde. Avsked är inte lätt och jag gillar inte att visa mina tårar, inte heller vid avskedet på Arlanda med mina föräldrar. Nu har jag i alla fall landat och ligger på soffan på balkongen och försöker fundera igenom alla intryck och tankar jag skulle vilja dela, ni får kanske sälla och läsa det som är av mest intresse.

Att landa här var i alla fall som om att komma hem. Vännerna och församlingen tog emot mig med öppna armar precis som om jag aldrig varit härifrån, det var en underbar känsla. Visst hade en del förändras, en av ungdomarna hann jag just se när han sa att han skulle till Amerika i 9 månader, Sandra som jag haft så många underbara stunder med åkte med en gång till Schweiz för en utbildning i 3 månader. Och den ungdomsgård jag planerade att hjälpa till med kommer jag nog istället att få driva själv, då ledarna ska dra iväg och starta en ny församling i ett nytt område av stan. Därför var det ändå ganska skönt att komma ner med ett vitt blad över vad jag ska göra här, för jag tror att Gud kommer att sätta mig i en massa nya situationer och ge mig saker att göra som jag inte trodde att jag skulle klara av. Jag måste redan börja inse att jag inte behöver göra allt jag kan, men jag får inte glömma bort det jag faktiskt kan och ibland kanske jag måste trycka på för att ta tillvara på den kunskap och handlingskraft jag har bara för att jag är en kvinna i ett land där männen vill vara män och där de önskar att kvinnan alltid bara var kvinna och ingen någonsin vill ändra på sig.

Efter ett par veckor på plats och installationen i lägenheten, inköpen av basvarorna och lite annat var avklarat så kom första stora utmaningen. LP-riks i Sverige har några seminarietillfällen här och nu var det dags för omgång två. Jag blev tillfrågad redan i Sverige att finnas med och även tala på ett seminarium. Dagarna flöt på och vi fick nå ut till läkare, sjukhuspersonal och lärare plus de inom församlingen som önskar arbeta med den här typen av arbete. Huvudarrangör här på plats var "Vrata Nade", "Doors of Hope". Målet är att undervisa i hur en missbrukare fungerar och vad man kan göra för att hjälpa dom.

Det var uppskattat och fast jag inte trodde det så gick det ok för mig med även om det var svårt att hålla ett seminarium om Andliga gåvor och att hitta sina talanger när en hel del av dom som lyssnar inte har öppnat en bibel och inte har en personlig tro på Gud. Doors of Hope var i alla fall nöjda och de ser fram emot nästa seminarier till våren någon gång.

Under perioden har jag varit sjuk och det har varit tärande på kroppen och psyket, men det har ju sina fördelar det med. Överallt blir man påmind om Guds godhet och omsorg mitt i vardagen. Under 72 timmar i sängen utan kraft att gå upp och ingen chans till att behålla någon mat så är ett sms med ett bibelord, hälsningar från vänner i ens närhet som bryr sig så

mycket mera värt. Många tankar hinner cirkulera och det är nyttigt att få stanna upp även om omständigheterna kunde ha varit mycket trevligare.

Att man lever i ett muslimskt land är inte alltid så synligt. Mycket ser ut och känns precis som hemma, men så hör man minareterna ljuda ut kraftigt med sina böner. Den 23 oktober blev det också lite mer tydligt då Ramadan inträdde. Plötsligt kunde inte alla vänner gå och fika mitt på dan, bilarna blev mindre på gatorna och på kvällarna lever hela staden upp med mat och musik tillsammans med familj och vänner. Det jobbigaste är ändå för de omvända muslimer som finns med i vår församling, som måste leva i ett ständigt tryck från vänner och familj under den här perioden. Vi hade planerat en Alpha-kurs nu i början av oktober, men flyttar den en månad på grund av alla de muslimer vi vill ha med men som absolut inte har en möjlighet under den här tiden. Så visst påverkar det på en del sätt vårt vardagliga liv, men samtidigt kan man göra allt precis som förut. Det är i Sarajevo som de alltid har varit, här tror de att alla kan leva i fred med varandra oavsett religion, hudfärg, klädstil mm, men vi kan ju se av historien och bakom fasaden att det inte är sant, inte ens här i Sarajevo.

Helgen som var så hade vi ungdomskonferens för hela Bosnien här i vår kyrka. Det var ett team från Wien som kom och hjälpte oss med undervisning och drama mm. Ungefär 90 ungdomar från hela landet kom och deltog och temat var: "Skapad med ett syfte" Under helgen var det ca 10 ungdomar som gav sitt liv till Jesus!!! Det är helt fantastiskt att få vara med att tjäna på alla sätt man kan! Therese, Anna o jag har städat kyrkan från golv till tak, skalat potatis, skurit lök, fixat frukost, haft söndagsskola mm. Det var i alla fall mycket uppskattat och kommentaren vi ofta hörde var att utan Svenskar hade det inte blivit någon ungdomskonferens. Så ta åt er av uppskattningen!

Annars rullar livet på och min mage har strulat en del och efter mycket övertalning så var jag idag, den 9 oktober 2006, iväg till sjukhuset. Som Svensk får man VIP behandling, med en medföljande tolk, och det var jag tacksam för! Efter lite undersökningar och besök hos 3 olika läkare ville de att jag skulle stanna över natten på infektionskliniken, men jag hade ingen lust att ligga kvar där alldeles ensam så jag åkte hem, men måste tillbaka imorgon för mer undersökningar. Det lutar åt ett blödande magsår, men vi får se när de kollat mig ordentligt. Lite oroligt, men jag har satt igång en bönekedja här nere i församlingen och jag hoppas att ni alla är med och ber. Det kommer en uppdatering av läget så fort jag hör något från läkarna. Jag hoppas att det kommer att fungera med försäkringarna bara för annars blir det dyrt eftersom man får betala för varje prov och undersökning här på sjukhuset.

Jag trivs ändå och är glad att vara här!!
Men bed för mig! Jag behöver det!
Kram Hanna

